

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Milanem Podhrázkým ve věci
žalobce: L. T., bytem x, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem
Křížová 1292/25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2016, čj. x,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze a postoupenou usnesením městského soudu ze dne 19. 5. 2016, čj. 2 Ad 12/2016-4, zdejšímu soudu jako místně příslušnému, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná k jeho námitkám změnila své prvostupňové rozhodnutí ze dne 1. 9. 2015, čj. x tak, že žalobci podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) přiznala od 16. 6. 2010 starobní důchod ve výši 16.799 Kč měsíčně a dále stanovila dle příslušných nařízení vlády a vyhlášek Ministerstva práce a sociálních věcí valorizované výše důchodu až do dne vydání napadeného rozhodnutí. Žalovaná v řízení o námitkách provedla oproti prvostupňovému řízení nový výpočet starobního důchodu žalobce (ten mu byl prvostupňovým rozhodnutím přiznán od 16. 6. 2010 ve výši 16.838 Kč měsíčně).

Žalobce v žalobě namítl, že výše jeho starobního důchodu byla nesprávně stanovena v důsledku nesprávného posouzení délky jeho zaměstnání v roce 1990. Od 1. 1. 1990 do 30. 11. 1990 byl zaměstnán v Československé akademii věd, ústavu státu a práva (dále jen „ČSAV“) v délce 340 dnů, kdy vyměřovací základ činil 50.420 Kč (tehdy Kčs).

Od 1. 12. 1990 do 31. 12. 1990 pak byl zaměstnancem Právnické fakulty Univerzity Karlovy (dále jen „právníká fakulta“), tj. po dobu 31 dnů s vyměřovacím základem 4.500 Kč (Kčs). Po celý rok 1990 byl zaměstnán a výdělečně činný bez jakékoliv vyloučené doby. Žalobce poukazuje na to, že uvedené žalovaná ani nepopírá, neboť v napadeném rozhodnutí sama uvedla, že disponuje evidenčním listem vystaveným ČSAV, ve kterém je uvedeno zaměstnání žalobce od 1. 1. 1990 do 30. 11. 1990. Vada napadeného rozhodnutí spočívá podle žalobce v osobním listě důchodového pojištění, jež je nedílnou součástí rozhodnutí, ve kterém je uvedeno, že v roce 1990 pracoval jen od 1. 7. 1990 do 31. 11. 1990 (tedy 153 dnů) a vyměřovací základ činil pouze 27.326 Kč. Žalovaná tak svévolně zkrátila délku zaměstnání žalobce a snížila vyměřovací základ.

Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě zrekapitulovala průběh předchozího řízení a připomněla, že v případě žalobce za rok 1990 disponuje evidenčními listy důchodového zabezpečení od zaměstnavatele ČSAV od 1. 1. do 30. 11. (tj. 334 dnů) s výdělkem 50.426, od zaměstnavatele právnické fakulty za období od 1. 12. do 31. 12. (tj. 31 dnů) s výdělkem 4.500 a od zaměstnavatele Městského sdružení advokátů za období od 1. 1. do 30. 6. bez výdělku s vykázanou vyloučenou dobou 181 dnů. V období od 1. 1. do 30. 6. se vyskytl současně hrubý výdělek a vyloučená doba, proto na případ dopadá § 3a vyhlášky č. 284/1995 Sb., kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 284/1995 Sb.“). Pro účely zjištění vyššího úhrnu vyměřovacích základů žalobce za rok 1990 se výše úhrnu vypočte dle § 3a odst. 1 písm. a) této vyhlášky jako součin počtu dní v kalendářním roce a podílu úhrnu hrubých výdělků dosažených v kalendářním roce a počtu dní v kalendářním roce sníženého o ty vyloučené doby, v nichž nebyly dosaženy hrubé výdělky, a podle § 3a odst. 1 písm. b) citované vyhlášky jako součin počtu dní v kalendářním roce a podílu úhrnu hrubých výdělků dosažených v kalendářním roce sníženého o hrubé výdělky dosažené ve vyloučených dobách a počtu kalendářních dnů v tomto roce sníženého o vyloučené doby. Postupem dle § 3a písm. a) vyhlášky tak činí osobní vyměřovací základ 87 894 a výpočtový základ 21 540, což je méně než osobní vyměřovací základ 89 192 a výpočtový základ 21 670 při výpočtu dle § 3a písm. b) téže vyhlášky. Výše starobního důchodu tak činí dle § 3a odst. 1 písm. b) 16.799 Kč, zatímco dle § 3a odst. 1 písm. a) též vyhlášky by činila pouze 16.711 Kč. V osobním listu důchodového pojištění ze dne 21. 8. 2015 bylo omylem u zaměstnavatele ČSAV hodnoceno období pouze od 1. 7. 1990 do 30. 11. 1990 s výdělkem 50.426 Kč, ačkoliv ten byl dosažen již za období od 1. 1. 1990. V námitkovém řízení pak bylo zjištěno, že podle evidenčního listu Městského sdružení advokátů za období 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 je vykazována vyloučená doba 181 dnů, proto byl úhrn vyměřovacích základů žalobce za daný kalendářní rok pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu stanoven dle § 3a vyhlášky č. 284/1995 Sb., jak bylo popsáno v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaná dodala, že se obrátila na archiv hl. m. Prahy se žádostí o zaslání veškerých dokladů, jimiž by bylo možné prokázat, zda byl žalobce v období od 1. 1. 1990 zaměstnán u Městského sdružení advokátů a zda nastaly okolnosti, pro které by bylo možné tuto dobu hodnotit jako vyloučenou.

V návaznosti na to pak žalovaná samostatným podáním doručila soudu výsledek šetření sporné doby pojištění žalobce od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 doložený Českou advokátní komorou (nástupcem Městského sdružení advokátů).

Při jednání u soudu, z něhož se žalobce omluvil (a souhlasil s projednáním věci bez jeho účasti), žalovaná (která nesouhlasila s projednáním věci bez jednání) setrvala na svém písemném vyjádření k žalobě. Ve vztahu k tomu, že napadené rozhodnutí při výpočtu dle §3a odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 284/1995 Sb. zohledňuje v rámci vyměřovacího základu za období od 1. 1. do 30. 11. 1990 pouze výdělek 50 426, žalovaná uvedla, že dle výpočtu (který soudu předložila) i při zohlednění příjmu z vedlejšího poměru u Městského sdružení advokátů (tedy při celkovém vyměřovacím základu 78.571 Kč) činí úhrnná výše důchodu žalobce

pouze 16.752 Kč měsíčně. K tomu, proč období výkonu pracovního poměru od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 u Městského sdružení advokátů je v případě žalobce dobou vyloučenou, pak žalovaná s odkazem na Návod na vyplňování evidenčního listu důchodového zabezpečení Úřadu důchodového zabezpečení v Praze z roku 1983 uvedla, že do příslušného sloupce evidenčního listu se uváděl počet kalendářních dnů náhradních dob, kdy podle § 11 odst. 1 zákona č. 121/1975 Sb., o sociálním zabezpečení, a § 15 odst. 1 písm. c) vyhlášky č. 128/1975 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení, se jednalo mimo jiné o doby neplaceného pracovního volna [v citovaném návodu uvedeno pod písmenem f)].

Ze správního spisu předloženého v dané věci žalovanou soud ověřil, že žalobce podal dne 29. 6. 2015 žádost o starobní důchod. Shora již označeným prvostupňovým rozhodnutím žalované mu byl přiznán od 16. 6. 2010 starobní důchod ve výši 16.838 Kč měsíčně, přičemž v osobním listu důchodového pojištění je mimo jiné uvedena doba od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 (tj. 181 dnů) jako doba vyloučená doba a doba od 1. 7. 1990 do 30. 11. 1990 (tj. 153 dnů) jako doba zaměstnání (s vyměřovacím základem 50.426). Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí žalované námitky, ve kterých uplatnil mj. stejnou argumentaci jako ve shora reprodukované žalobě. Žalovaná pak žalobou napadeným rozhodnutím své prvostupňové rozhodnutí změnila tak, že žalobci přiznala od 16. 6. 2010 starobní důchod ve výši 16.799 Kč měsíčně, přičemž v osobním listu důchodového pojištění je uvedena doba od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 (tj. 181 dnů) jako doba vyloučená doba a doba od 1. 7. 1990 do 30. 11. 1990 (tj. 153 dnů) jako doba zaměstnání s vyměřovacím základem 27.326.

Ze sdělení České advokátní komory (nástupce Městského sdružení advokátů) ze dne 22. 11. 2016 předloženého žalovanou v průběhu řízení před soudem pak plyne, že uvedený zaměstnavatel odeslal PSSZ 2 evidenční listy žalobce. Podle jednoho evidenčního listu (týkajícího se dle daného sdělení hlavního pracovního poměru k Městskému sdružení advokátů v Praze žalobce za rok 1990 neměl žádný hrubý výdělek a pracovní poměr skončil dnem 30. 6. 1990. Druhý evidenční list, na kterém je uveden hrubý výdělek 23.645, je pak dle označení z vedlejšího pracovního poměru a je zde vyznačena doba započtených dnů (181) v roce 1990.

Krajský soud v Praze poté, co ověřil, že žaloba byla podána včas a je přípustná, přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)]. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstata sporu v dané věci spočívá v tom, že žalobce zpochybňuje správnost stanovení výše jeho starobního důchodu. Poukazuje na to, že v roce 1990 byl zaměstnán celý rok (od 1. 1. do 30. 11. na ČSAV a od 1. 12. do 31. 12. na právnické fakultě), a to bez jakékoliv vyloučené doby, tedy že v daném roce nepracoval až od 1. 7., z čehož vychází osobní list důchodového pojištění.

V tomto ohledu je třeba předeslat, že využití institutu tzv. vyloučené doby v oblasti důchodového pojištění pro účely dané věci vychází z § 16 zákona č. 155/1995 Sb., podle jehož odst. 4 „vyloučenými dobami jsou před 1. lednem 1996 doby, které se podle předpisů platných před tímto dnem vylučovaly při zjišťování hrubých výdělků pro účely výpočtu průměrného měsíčního výdělku, doby, v nichž byl pojištěnec účasten důchodového pojištění nebo zabezpečení podle předpisů platných před tímto dnem, nelze-li zjistit výši vyměřovacích základů za dobu zaměstnání před tímto dnem, a doby uvedené v písmenu j); přitom doby studia po dosažení věku 18 let jsou vyloučenými dobami pouze v rozsahu, v jakém se považují za náhradní dobu pojištění“.

K námitce žalobce, že pracoval po celý rok 1990, je nutno v obecné rovině nejprve

uvést, že označení určitého období za vyloučenou dobu ve smyslu citovaného ustanovení § 16 zákona č. 155/1995 Sb. bez dalšího neznamena, že by žalobce v daném období nebyl zaměstnán. Vyloučená doba v uvedeném smyslu je konstruována tak, že připouští (předpokládá), že určité osobě může za konkrétní období svědčit jak doba pojištění, tak i vyloučená doba. Součástí právní úpravy pak tento institut není proto, aby byl jeho prostřednictvím snižován vyměřovací základ, ale naopak, aby průměr výdělků pojištěnce nebyl (pro pojištěnce nevýhodně) rozměňován. Význam institutu vyloučených dob blíže vysvětluje Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku čj. 6 Ads 42/2016-38 tak, že „vyloučenými dobami jsou doby, po které trvala tzv. sociální událost bez výdělku... Smyslem vyloučených dob je zamezit tomu, aby se výdělky rozpočetly i za tato období, čímž by byl průměr výdělků, který je důležitý pro určení výše důchodu, nižší. „Funkcí vyloučených dob bylo (a i nadále jí zůstává) nerozmělnit průměr výdělků tím, že by se výdělky rozpočetly i za prázdná období. Použitím vyloučených dob se rozhodné období vlastně zhušťuje. Doby, v nichž nebyl dosažen žádný započitatelný příjem, ale nejsou v zákoně uvedeny jako vyloučené doby, se však do rozhodného období zahrnují, a tím příjem rozmělnují.“ Viz VOŘÍŠEK, V. in PŘIB, J., VOŘÍŠEK, V. *Důchodové předpisy s komentářem*. 7. akt. vyd. Olomouc: ANAG, 2012, s. 129“. Takovým „prázdným obdobím“ je pak například i doba, kdy má pojištěnec v období před 1. 1. 1996 prokázánu dobu důchodového pojištění, nelze však zjistit výši jeho hrubého výdělku (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 3 Ads 88/2008-173). Pokud tedy jde o námitku žalobce, podle něhož v jeho případě nemělo být využito institutu vyloučené doby, neboť byl v roce 1990 zaměstnán celý rok, nelze se s ní ztotožnit, neboť samotný fakt výkonu zaměstnání (získání doby pojištění) po celou dobu určitého kalendářního roku bez dalšího nevyklučuje aplikaci institutu vyloučených dob.

Právní úprava v oblasti důchodového pojištění přitom rozlišuje, zda k souběhu vyloučených dob s dobou pojištění došlo před 1. 1. 1996 nebo po tomto datu. Vyskytnou-li se v období před 1. 1. 1996 v témže časovém úseku vyloučené doby i doby s vyměřovacím základem, upravuje postup při výpočtu důchodu ustanovení § 3a vyhlášky č. 284/1995 Sb. (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Ads 103/2009-64), podle jehož odst. 1 „spadá-li do rozhodného období pro stanovení osobního vyměřovacího základu (§ 18 zákona) kalendářní rok před rokem 1996, v němž se ve stejném časovém úseku vyskytne hrubý výdělek stanovený pro účely důchodového zabezpečení podle předpisů platných ke dni 31. prosince 1995 (dále jen „hrubý výdělek“) a vyloučená doba (§ 16 odst. 4 věta první zákona), stanoví se úhrn vyměřovacích základů pojištěnce za tento kalendářní rok (§ 16 odst. 2 zákona) pro účely stanovení ročního vyměřovacího základu

a) s přihlédnutím k tomuto hrubému výdělku a při stanovení osobního vyměřovacího základu se v tomto případě do počtu vyloučených dob nezahrnou ty vyloučené doby za tento kalendářní rok, v nichž byl dosažen tento hrubý výdělek, nebo

b) bez přihlédnutí k tomuto hrubému výdělku a při stanovení osobního vyměřovacího základu se v tomto případě do počtu vyloučených dob zahrnou všechny vyloučené doby za tento kalendářní rok, pokud vyloučené doby, v nichž byl dosažen tento hrubý výdělek, netrvaly po celý kalendářní rok a takto zjištěný úhrn vyměřovacích základů pojištěnce je vyšší než úhrn vyměřovacích základů pojištěnce zjištěný podle písmene a)“.

Podle § 3a odst. 2 téže vyhlášky pak „pro účely zjištění vyššího úhrnu vyměřovacích základů pojištěnce za kalendářní rok se výše úhrnu vyměřovacích základů pojištěnce vypočte podle odstavce 1 písm. a) jako součin počtu dní v kalendářním roce a podílu úhrnu hrubých výdělků dosažených v kalendářním roce a počtu dní v kalendářním roce sníženého o ty vyloučené doby, v nichž nebyly dosaženy hrubé výdělky, a podle odstavce 1 písm. b) jako součin počtu dní v kalendářním roce a podílu úhrnu hrubých výdělků dosažených v kalendářním roce sníženého o hrubé výdělky dosažené ve vyloučených dobách a počtu kalendářních dní v tomto roce sníženého o vyloučené doby“.

Citovaná ustanovení vyhlášky č. 284/1995 Sb. tak respektují smysl využití institutu vyloučených dob při výpočtu výše starobního důvodu, jak byl shora vymezen. Především je třeba zdůraznit, že v návaznosti na využití obou shora vymezených způsobů výpočtu je povinností žalované přihlédnout k vyššímu dosaženému výsledku (přihlédnout k vyššímu ročnímu vyměřovacímu základu). Zjednodušeně řečeno tedy zaleží na tom, zda je zohlednění tzv. vyloučených dob pro pojištěnce výhodnější či nikoliv.

V projednávané věci, pokud jde o přehled zaměstnání (dob účasti na pojištění) žalobce v roce 1990, ze správního spisu a žalovanou doložených listin (žalobcem nerozporovaných) vyplývá pracovní poměr žalobce od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 (tj. 181 dní) u Městského sdružení advokátů, přičemž dle evidenčního listu důchodového pojištění je tato doba označena jako vyloučená a hrubý výdělek činil 0 (jedná se o pracovní poměr trvající od 1. 10. 1973 do 30. 6. 1990). Od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 (181 dní) pak u Městského sdružení advokátů v případě žalobce existoval i další (vedlejší) pracovní poměr (trvající od 1. 6. 1987 do 30. 6. 1990), u něhož za daný rok hrubý výdělek žalobce činil 23.645. Dále od 1. 1. 1990 do 30. 11. 1990 (tj. 334 dní) byl dán pracovní poměr žalobce u ČSAV, kde hrubý výdělek činil 50.426. Od 1. 12. 1990 do 31. 12. 1990 (tj. 31 dní) byl pak doložen pracovní poměr žalobce na právnické fakultě, kde hrubý výdělek činil 4.500.

Vzhledem k tomu, že v době od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 dle napadeného rozhodnutí nastal souběh vyloučené doby (z Městského sdružení advokátů) a hrubého výdělku (z ČSAV), postupovala žalovaná dle shora citovaného § 3a odst. 1 vyhlášky č. 284/1995 Sb., tedy provedla výpočet podle písm. a) a podle písm. b) tohoto ustanovení, přičemž pro stanovení starobního důchodu vyšla z hodnoty vyšší (tj. pro žalobce příznivější).

Podle § 3a odst. 1 písm. a) citované vyhlášky se pro výpočet ročního vyměřovacího základu vyjde z hrubého výdělku dosaženého při souběhu (tj. v dané věci dle napadeného rozhodnutí výdělek dosažený od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990, tedy 27.326) a vyloučená doba, ve které byl dosažen výdělek, se nezohlední (počet dnů vyloučené doby je nulový). V případě žalobce se tedy zohlední doba zaměstnání v ČSAV od 1. 1. 1990 do 30. 11. 1990 a („celkový“ hrubý výdělek zde dosažený ve výši 50.426). Samozřejmě se ve výpočtu zohlední i výdělek (žalobcem ani žalovaným nezpochybňovaný) dosažený na právnické fakultě ve výši 4.500 v období 1. 12. 1990 do 31. 12. 1990. Zde je třeba zdůraznit, že takový postup je přitom fakticky tím, jehož se žalobce domáhá (tedy zohlednění „celé“ doby trvání pracovního poměru u ČSAV a na právnické fakultě a nezohlednění vyloučených dob). Žalovaná pak v dané věci tímto způsobem vypočetla osobní vyměřovací základ žalobce dle § 3a odst. 1 písm. a) citované vyhlášky ve výši 87.894, výpočtový základ ve výši 21.540, výši procentní výměry důchodu 14.541 Kč a samotnou výši starobního důchodu v částce 16.711 Kč.

V průběhu řízení před soudem však žalovaná do správního spisu doplnila doklad (evidenční list), podle kterého (jak již bylo výše uvedeno) dosáhl žalobce z vedlejšího pracovního poměru u Městského sdružení advokátů za období 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 též hrubý výdělek 23.645, který nebyl v rámci shora popsaného výpočtu zohledněn. Jak žalovaná soudu doložila, pokud by zohledněn byl (tedy vyměřovací základ by byl celkem 78.571), činil by osobní vyměřovací základ žalobce 88.504, výpočtový základ 21.601, výše procentní výměry důchodu 14.582 Kč a samotná výše starobního důchodu 16.752 Kč.

Podle § 3a odst. 1 písm. b) vyhlášky se pak pro výpočet ročního vyměřovacího základu nepřihlíží k hrubému výdělku dosaženému v období souběhu (tj. v dané věci od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990) a naopak se zohlední tato vyloučená doba, tedy 181 dnů. Dále žalovaná při výpočtu podle tohoto ustanovení vyšla z doby od 1. 7. 1990 do 30. 11. 1990, přičemž vyšla z hrubého výdělku žalobce dosaženého v ČSAV ve výši 27.326, k čemuž připočetla hrubý výdělek z právnické fakulty ve výši 4.500 za období 1. 12. 1990 do

31. 12. 1990. S ohledem na tento výpočet pak dospěla k závěru, že vyměřovací základ a vypočtený starobní důchod jsou vyšší než při výpočtu dle písm. a). Žalobou napadené rozhodnutí tedy vyšlo z toho, že při výpočtu podle písm. b) osobní vyměřovací základ žalobce činí 89.194 Kč, výpočtový základ 21.670, výše procentní výměry 14.629 Kč a samotný starobní důchod 16.799 Kč.

Vzhledem k tomu, že se pro účely stanovení výše starobního důchodu vezme hodnota vyšší (tj. pro žalobce příznivější) z výše uvedených dvou možností výpočtu, je třeba uzavřít, že žalovaná správně zvolila postup dle § 3a odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 284/1995 Sb. a nikoliv dle § 3a odst. 1 písm. a) této vyhlášky, jehož se žalobce fakticky domáhal. Výše uvedené platí i přes to, že výpočet provedený žalovanou podle § 3a odst. 1 písm. a) citované vyhlášky zjevně nezohledňoval hrubý výdělek žalobce dosažený z vedlejšího pracovního poměru u Městského sdružení advokátů. I při započtení tohoto výdělků totiž pro žalobce zůstává výhodnější výpočet podle § 3a odst. 1 písm. b) téže vyhlášky. Jinak řečeno, popsání pochybení žalované nemělo na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv.

I pokud by pak soud případně dospěl k závěru, že v dané věci v případě žalobce v roce 1990 nebyla dána žádná tzv. vyloučená doba (kterou zde žalovaná bez bližšího odůvodnění pouze s odkazem na evidenční list důchodového zabezpečení shledala), tedy že zde nebylo možno aplikovat výpočet předpokládaný § 3a odst. 1 písm. b) citované vyhlášky, takové pochybení žalované by zcela zjevně prospívalo žalobci. Ačkoliv by v takové situaci žalobou napadené rozhodnutí z tohoto důvodu bylo objektivně nezákonné, nebylo by je možno k žalobě podané žalobcem zrušit, neboť by mu v tomto ohledu nesvědčila věcná legitimace (žalobce by nebyl rozhodnutím v důsledku popsání pochybení zkrácen na svých právech a takové pochybení by mohlo být pouze v jeho prospěch).

Nad rámec výše uvedeného soudu dodává, že nepřehlédl, že žalovaná při výpočtu podle § 3a odst. 1 písm. b) citované vyhlášky u poměrného hrubého výdělků žalobce z ČSAV v období od 1. 7. 1990 do 30. 11. 1990 vyšla bez bližšího vysvětlení z částky 27.326, namísto logicky správně částky 23.100 (poměr počtu dnů v předemných měsících k celku od 1. 1. 1990 do 30. 6. 1990 činil 0,54, tedy hrubý výdělek 27.326, od 1. 7. 1990 do 30. 11. 1990 činil poměr 0,46, tedy hrubý výdělek 23.100). I pokud však jde o toto pochybení (jež žalobce nenamítal a žalovaná k němu při jednání nic bližšího neuvedla), jeho důsledkem je opět zjevně pouze prospěch žalobce, a proto i v tomto ohledu lze uzavřít, že soudu nepřisluší z tohoto důvodu napadené rozhodnutí rušit, neboť zjištěným pochybením nebyl žalobce jakkoliv zkrácen na svých právech [výsledek žalovanou provedeného výpočtu dle § 3a písm. b) citované vyhlášky je vyšší než pokud by žalovaná zohlednila poměrný hrubý výdělek žalobce vymezený soudem shora].

Pro úplnost soud dodává, že ke snížení (o 39 Kč) stanovené výše starobního důchodu žalobce z hodnoty 16.838 Kč dle prvostupňového rozhodnutí na hodnotu 16.799 Kč dle žalobou napadeného rozhodnutí žalované došlo taktéž v důsledku původně nesprávného započtení vyměřovacího základu, resp. hrubého výdělků žalobce z ČSAV (v období od 1. 7. 1990 do 30. 11. 1990), neboť výpočet prvostupňového rozhodnutí vycházel z hrubého výdělků dosaženého za celý kalendářní rok (tedy 50.426).

V návaznosti na výše uvedené tedy lze uzavřít, žalobcem uplatněné žalobní body soud důvodnými neshledal, přičemž i přes výše popsání pochybení žalované není nutno napadené rozhodnutí žalované zrušit. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované, která byla ve věci úspěšná, žádné náklady v dané věci nevznikly, ostatně jejich přiznání ani nepožadovala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. listopadu 2017

JUDr. Milan Podhrázký, v. r.
samosoudce

Za správnost:
B. K.